

Gimeno, pintor de l'Empordà

Ara fa cent anys el pintor Francesc Gimeno es va instal·lar a Begur, seduït per un paisatge que el reclamava amb una força incontestable. Va arribar-hi atret per aquella llum vigorosa i neta, sovint intensificada per una tramuntana severa; però també, em sembla, atret per un indret solitari, isolat, de perfils esquerps i feréstecs com el mateix artista. Gairebé en la indigència, com un eremita antic, es va allotjar als baixos d'una casa de Fornells, prop del port de ses Orats, aliè a les modes i als cercles artístics de l'època, sempre independent i introvertit. Curiosament, era la mateixa casa on Josep Pla es refugiaria després de la guerra, en una mena d'exili interior, també cercant la pau i el repòs (per cert, Pla va dedicar un "homenot" a Gimeno, en el qual definia el pintor com un ésser primitiu, tot instint i intuïció, i això potser va contribuir a forjar-ne l'estereotip d'un autor maleït i marginal).

Gimeno, però, ja coneixia el paisatge empordanès perquè havia viscut a Torroella de Montgrí, on va arribar la tardor de 1887. Allà es va casar amb la filla de la fonda on s'hostatjava i allà va néixer el seu primer fill. Va retratar la vila i la seva gent amb una mirada audaç i penetrant, impulsiva però alhora suggeridora: Dia de mercat a Torroella i, sobretot, Un poble empordanès en són un bon exemple. L'atracció pel paisatge begurenc, tanmateix, va ser tan poderosa, que el pintor fins i tot es va plantejar de traslladar-s'hi definitivament amb tota la família. Així s'expressa en una carta d'aquell 1916 dirigida a la seva dona: "Hay por estas costas de Bagur puntos de vista de una poesía encantadora. Las playas de Fornells, Satuna y Sarriera son encantadoras y dulces, quietas...". D'aquella estada a Fornells en sorgeixen teles magnífiques, Aiguablava, Fornells (1916) o Begur (1917), que seran de les més elogiades per la crítica i que situen Gimeno entre els grans mestres del paisatgisme. Són obres austeres, seques, de pinzellada vivíssima, d'un traç enèrgic i d'un cromatisme punyent. Mostren perspectives agosarades que transmeten tota la salvatgia de la natura. Gimeno observa el paisatge amb agudesesa, amb un esguard net, directe, però al mateix temps ple d'espiritualitat. És per això que les seves obres evoquen una profunda comunió amb el paisatge, una natura viva, humanitzada no només per la seva bellesa sinó també per la seva brutalitat o inclemència. Com en altres grans creadors, la natura i el paisatge adquireixen una dimensió lírica que ens transporta més enllà de la realitat física i tangible.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/10/30/gimeno-pintor-lemporda/812001.html?utm_source=rss